
Wyrok Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 1975 r. (II KR 367)

Palestra 20/4-5(220-221), 119

1976

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

- 4) Jakub Madej (ur. 1868), adw. we Lwowie, dział. PSL-lewicy, poseł
- 5) Ludwik Marczewski, adw. w Warszawie, jeden z organizatorów sądownictwa w Warszawie w 1915 r., wiceprezes Zjednoczenia Prawników Polskich
- 6) Kazimierz Matuszewski (zm. 1939), adw. w Poznaniu, asystent UP, zginął w kampanii wrześniowej
- 7) Stefan Matz (1868—1938), adw. w Warszawie, działacz samorządu adwokackiego
- 8) Wilhelm Macko (1902—1942), adw. w Warszawie, działacz konspiracyjny, rozstrzelany
- 9) Kazimierz Mayzner (1883—), adw. w Płocku, publicysta, radny miejski
- 10) Stefan Michałek (1888—1940), adw. w Toruniu, poseł na sejm, prezydent m. Torunia
- 11) Mikołaj Mickiewicz (1765—1812), adw. w Nowogródku, ojciec poety Adama i profesora prawa Juliana Mickiewicza
- 12) Stefan Mickiewicz, adw. w Petersburgu, działacz społeczny w okresie przedrewolucyjnym.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

WYROK

**Izby Karnej Sądu Najwyższego
z dnia 1 lipca 1975 r.
(II KR 367/74)¹**

Dobrowolne odstąpienie od popełnienia czynu następuje wówczas, gdy sprawca, mimo istnienia sprzyjających mu okoliczności do zrealizowania przestępnego działania, działanie to przerywa i odstępuje od jego kontynuowania (art. 13 § 1 k.k.).

Jeżeli zaś przerwaniu działania następuje na skutek przyczyn zewnętrznych od sprawy niezależnych, to nie zachodzi wypadek dobrowolnego odstąpienia.

GŁOSA

do powyższego wyroku z dnia 1 lipca 1975 r.

1. Powyższe zapatrywanie sformułowane zostało w sprawie o usiłowanie przestępstwa określonego w art. 168 § 2 k.k.

Zasadniczym problemem wylaniającym się w związku z glosowanym wyrokiem jest wykładnia przepisu art. 13 § 1 k.k., który w praktyce nastęrcza niekiedy sporo trudności, zwłaszcza jeśli chodzi o rozumienie warun-

ku „dobrowolności”. Wiedzą o tym dobrze praktycy, którym nierzadko przychodzi „mocować się” z różnymi wypadkami zachowań nie pozwalających „wcisnąć” się w ramy przepisu prawnego.

W glosowanym wyroku Sąd Najwyższy podjął próbę generalnej wykładni przepisu art. 13 § 1 k.k. Niestety, wykładnia ta pomija szereg

¹ Wyrok ten został opublikowany w OSNKW z 1975 r. nr 12, poz. 157.